

an paa at vide, hvilken Linie man vilde vælge. Omkostningerne herved ville vel andrage saadan noget som en 600,000 Kr.; det er jo rent kalkulatorisk. Jeg regner her med, hvad andre Baner af lignende Art have kostet. Det vil altsaa være overkommeligt, naar man betænker, at Banen kan faa stor Trafik, fordi baade Fiskerne, som jeg har nævnt, og de handlende have Brug for den. Saa kommer dertil, at Egnens Befolkning ogsaa har Brug for den. Ganske vist, det følger af sig selv, er der ingen stor Befolkning i denne Egn. For den er indsnævret paa den ene Side ved Aaen, paa den anden ved Banen fra Næstved, og det første Stykke Vej regner man jo aldrig med, saa det er knapt, at Landbruget i al Almindelighed kan tilvejebringe store Værdier for denne Bane i Form af Fragt.

Men desuden har den ogsaa Betydning, fordi Karrebæksminde, som jeg før sagde, er et dejligt Sted, og det paaskønnes af en Mængde Mennesker. Der er om Sommeren en stor Trafik af lystrejsende, af Folk, som tager derned om Søndagen for at skylle deres Krop og godte sig i Restauratørens dejlige Have. Det vil ogsaa bidrage til, at Banen faar noget at bestille.

Nu kunde maaske nogen sige til mig: hvorfor have de Folk da ikke faaet den Bane, som de jo siden 1894 have kunnet faa, naar de vilde betale det halve af Udgifterne? Ja, det er rigtigt nok, men De vide jo nok — og det blev ogsaa bemærket af det ærede Medlem for Næstved —, at saadan en Stump Bane er ret kostbar at drive, navnlig naar der som her om Sommeren skal bruges et større Materiel. Det have Statsbanerne lettere til Raadighed, og de kunde dirigere flere Vogne derhen. Skal et lille Jernbaneselskab have dette Materiel til Raadighed, vil det fordyre Driften. Dette har maaske afskrækket Befolkningen. I samme Retning har maaske ogsaa virket den underlige Lyst, vi saa ofte have fundet hos Byerne, til at blive ved at leve i den gamle Stil, idet de tænke: bare vi kunne beholde de Kunder, vi have, saa sidde vi ret godt i det. Denne Tankegang har sikkert gjort sig gældende hos de kære Næstvedere, de have tænkt: naar vi faa en Bane ved Karrebæksminde, rejser der sig store, pæne Forretninger dernede, og det bliver til Skade for os. Saaledes har man ladet Tiden løbe fra sig. Jeg vil haabe, at vi ikke her straffe Befolknin-

gen, fordi den har sovet en Kende for længe og tænkt: Bare Banen vil gaa udenom os. Jeg skal i saa Henseende henvise til Præstø, den har sovet paa samme Hovedpude. Den har ogsaa tænkt: Kunne vi bare være fri for Banen! Og den blev fri et Stykke Tid, saa længe, at den ogsaa blev fri for en stor Del af sit Opland, saa maatte man ogsaa der til at bygge Bane. Saaledes kunde det ogsaa gaa det kære Næstved. Jeg kunde tænke mig, at Befolkningen omkring Ringsted-banen vilde sige til det kære Næstved: Ja ville I være fri for Banen, saa kunne vi køre til Karrebæksminde, der er der en Havn, vi saa komme i Forbindelse med, og Fiskerne have da en Bane, med hvilken de kunne forsende deres Fisk.

Naar jeg tager alle de Goder, som denne Bane kunde bringe Befolkningen dernede, i Betragtning, tror jeg, at Udgiften til Anlægget skulde kunne forrentes, og jeg henstiller derfor indstændig til Ministeren at vise sit Mod. Jeg sagde saa pæne Ord til ham før, jeg haaber derfor, han lader sig bevæge og viser sig saamodig her, at han giver os den lille Stump Bane dernede. Jeg skal da love Ministeren, at vi skulle have ham i venlig Erindring.

Formanden: Er det ærede Medlem ved Afslutningen af sit Foredrag?

Lars Jensen: Ja, jeg er. Der er blot en Ting, jeg endnu vil bemærke overfor Ministeren. Jeg har jo prist hans Mod, og jeg har Brug for det. Sagen er den, at rundt om paa vore Jernbanelinier ligger en Værdi, som vi godt kunde tage op. Denne Brugsværdi bliver forøget, hver Gang vi faa ny Baner. Det var nemlig rart, om vi kunde faa lidt mere Lov til at gaa paa disse Baner uden lige straks at have en Jernbanebetjent bag efter os og komme til at give Mulkt. Jeg kan ikke indse, hvorfor ikke fredelige Mennesker kunne faa Lov til at gaa rent og pænt og lige til Stationen. Jeg kan ikke indse det, fordi det nu er saadan, at Mennesker, der have faaet en lille Smule for meget i Hovedet og derved ere blevne dristigere og have mindre Forstand til deres Raadighed, altid gaa dér. Og disse vilde være en lille Kende under Opsigt, hvis vi andre skikkelige Mennesker ogsaa fik Lov til at gaa dér. Jeg beder derfor den højtærede Trafikminister om at sørge for, at vi slippe over dette Forbud mod at sætte vore Ben paa den hellige Bane.